

LETNÍ SLAVNOSTI STARÉ HUDBY

VENEZIA

Summer Festivities of Early Music

17. mezinárodní hudební festival

17th International Music Festival

11. 7. – 4. 8. 2016

25. 7. 2016, 20.00

Zámek Troja

Troja Chateau

U Trojského zámku 1, Praha 7

Teatro del mondo

Tomaso Albinoni (1671–1750/51)

Sinfonia g moll / in g minor, T.Si 7

Allegro, Larghetto e sempre piano, Allegro

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

Dunque sarà pur vero (Agrippina condotta a morire),

kantáta / cantata, HWV 110

Antonio Vivaldi (1678–1741)

Koncert pro hoboj a housle B dur

/ Concerto for oboe and violin in B flat major, RV 548

(Allegro), Largo, Allegro

přestávka / interval

Domenico Scarlatti (1685–1757)

Fille, già più non parlo, kantáta / cantata

Recitativo, Cantabile, Recitativo, Allegro

Alessandro Marcello (1669–1747)

Koncert pro hoboj d moll / Concerto for oboe in D minor

Andante e spiccato, Adagio, Presto

Baldassare Galuppi (1706–1785)

„Non curo l'affetto d'un timido amante“

(árie z / aria from *Demofonte*, Madrid 1749)

Georg Friedrich Händel

Ballo

Matelot, Menuet, Bourée

„Se giunge un dispetto“, árie z 1. jednání / aria from the 1st act
(vše z opery / all from *Agrippina*, HWV 6)

María ESPADA – soprán / soprano

VESPRES D'ARNADÍ

Pere Saragossa – hoboj / oboe

Farran Sylvan James – housle sólo / solo violin

Lina Tur Bonet – housle / violin

Natan Paruzel – viola

Oleguer Aymamí – violoncello / cello

Dani Espasa – cembalo, umělecký vedoucí / harpsichord, artistic director

OHL

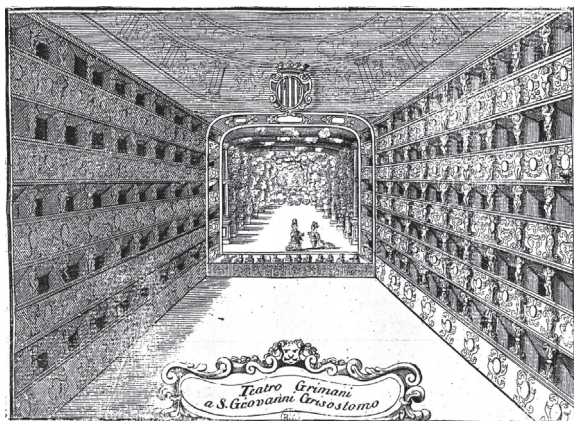

Díky mírové dohodě mezi Španělskem a Anglií z roku 1604 se angličtí aristokraté a intelektuálové mohli vydávat na takzvanou *grand tour*, která se v následujících dvou staletích stala hojně rozšířeným trendem. Přestože tato „tradice“ přetrvávala až do 19. století, vpád napoleonských vojsk do Itálie roku 1799 způsobil její rychlý úpadek. Po prvotním poklesu v počtu cestovatelů v důsledku benátské morové epidemie roku 1630, ale také třicetileté války v Německu (1618–1648) a moru v jižní Itálii v roce 1656, vrcholil zájem britských a dalších severoevropských šlechticů, studentů, učenců a majetných amatérů (říkalo se jim souhrnně též *Oltremontani* neboli „záhoráci“) o *grand tour* jednak po návratu Stuartovců na britský trůn v roce 1660, jednak v souvislosti s tím, jak se „velká cesta“ po objevení Herculanea v roce 1731 a Pompejí roku 1748 rozšířila o destinace v jižní Itálii (zejména Neapol a její okolí).

Mezi cestovateli byli ovšem i mnozí hudebníci, kteří *grand tour* podnikli buď díky podpoře svých mecenášů a zaměstnavatelů, nebo díky tomu, že si na cestu vydělávali koncertováním a uváděním vlastních skladeb. Z hudebního hlediska můžeme v tradici „velké cesty“ vytyčit tři hlavní období: ranou fázi v letech 1604 až 1630, nový rozmach od 60. let 17. století do 30. let století následujícího a silný nárůst popularity v letech 1730 až 1796. Pobyt a cesty **Georga Friedricha Händela** (1685–1759) v Itálii v letech 1703 až 1710 je nepochybně potřeba vnímat jako skladatelovu soukromou *grand tour*, jejímž účelem bylo obeznámení se s hudebními styly Apeninského poloostrova. Händel postupně navštívil Řím, Neapol a nakonec Benátky a měl tak možnost setkat se a spolupracovat se všemi, kdo v tehdejší hudebním světě něco znamenali; v Římě to byli například Corelli, Pasquini, Lonati a Amadei, v Neapoli Alessandro a Domenico Scarlattiové a možná také Albinoni, v Benátkách zase bratři Marcellové.

Právě pro příležitost zahájení karnevalové sezony v benátském divadle Teatro di San Giovanni Grisostomo dne 26. prosince 1709 zkomponoval Händel svoji druhou italskou operu *Agrippina*, která je – stejně jako řada dalších Händelových oper – pastišem, sestaveným z výňatků ze starších skladeb a z děl významného hamburského skladatele Reinharda Keisera. V téže době působili v Benátkách také dva slavní hudební amatéři (*dilettanti di musica*) **Tomaso Albinoni** (1671–1750/51) a **Alessandro Marcello** (1669–1747), kteří byli oba velmi nadanými skladateli a instrumentalisty, ale hrdě sami sebe označovali za „diletanty“, čímž naznačovali, že hudba jim není zdrojem obživy, ale potěchy (italsky „diletto“), a že se jí naplno věnují právě díky svému nezávislému příjmu. Přestože jsou dnes jak Albinoni, tak Marcello známí především jako autoři instrumentálních koncertů, v nichž přejímali stylistické a formální prvky (například ritornelovou formu) od boloňských skladatelů Giuseppe Torelliho a Francesca Manfrediniho, byli oba také autory řady úspěšných oper. **Antonio Vivaldi** (1678–1741), který byl velkým rivalem bratrů Marcellových, na druhou stranu žádným nezávislým příjmem ani jménem nedisponoval a byl nucen se živit jako učitel houslí v instituci Ospedale della Pietà, již proslavil. Rozsah i význam jeho skladatelského díla, ať už se jedná o instrumentální koncerty nebo o opery, je nicméně více než srovnatelný s produkcí Benedetta nebo Alessandra Marcellových či s dílem Albinoniho.

Domenico Scarlatti (1685–1757), syn Alessandra Scarlattioho, který po řadu let ovládal hudební scénu v Neapoli, je sice známý především jako autor 555 *Essercizi* pro cembalo, zkomponoval však také celou řadu oper (nejméně třináct), oratorií a *serenat*, přes padesát komorních kantát, patnáct duchovních kompozic a sedmáct *sinfonií* pro instrumentální soubory různého složení. Poté, co Scarlattiové přesídlili z Neapole do Říma, poslal Alessandro syna roku 1705 do Benátek (přes Florencii), kde Domenico chodil často na koncerty v Ospedale della Pietà a nepochybně se při té příležitosti setkal s Vivaldim. V Benátkách se v letech 1707–1708 přátelil s Händelem, jemuž se v Itálii přezdívalo „il celebre Sassone“ (Proslulý

Vincenzo Maria
Coronelli
(1650–1718),
„Il Teatro
Grimani
a San Giovanni
Grisostomo,
1709“, rytina
/ engraving

Sas). Jakkoli dnes stále není jasné, kde a kdy Scarlatti zkomponoval všechny svoje komorní kantáty, víme, že většina z nich vznikla v prvním období jeho římského pobytu, a další – zejména ty, jež jsou dnes uloženy ve Vídni a v Londýně a mezi něž patří i *Fille già pur non parlo* – vznikly za jeho pobytu v Madridu. Máme také doklady o tom, že některé z těchto kantát zpíval slavný kastrát Farinelli u španělského dvora.

Také první verze opery **Baldassara Galuppiho** (1706–1785) *Demofonte* (na slavné libreto Pietra Metastasia), z níž pochází árie *Non curo l'affetto d'un timido amante*, měla roku 1749 premiéru v Madridu. Galuppi, jemuž se přezdívalo „il Buranello“, jelikož pocházel z ostrova Burano v benátské laguně, se do hudební historie zapsal také jako autor cembalových sonát v galantním stylu, významná je však zejména jeho role v rozvoji operního žánru známého jako *dramma giocoso*, jehož zásady pohotově přejal Mozart a uplatnil je například ve *Figarově svatbě* a *Donu Giovannim*. Stejně jako Vivaldi nebo Händel vynikal však Galuppi též v žánru *opery seria*, rozšířeném v polovině 18. století.

Dnešní program hudby z počátku 18. století od benátských autorů a od skladatelů, kteří byli Benáťčany ovlivněni na své evropské „velké cestě“, je příhodně situován – z estetického i akustického hlediska – do skvostného prostředí Zámku Troja. Stavba zámku byla započata roku 1679 architektem italsko-českého původu Giovannim Domenicem Orsim de Orsini, který se také podílel na plánech pro stavbu Klementina a přestavbu Strahovského kláštera, a dokončena roku 1691 podle plánů Jeana-Baptista Matheye (jenž byl mimo jiné autorem plánů pro stavbu Buquoyského paláce na Malé Straně, kde dnes sídlí Francouzské velvyslanectví) jako letní sídlo hraběte Václava Vojtěcha ze Šternberka.

Marc Vanscheeuwijck

With the peace of 1604 between Spain and England, the so-called Grand Tour, which had been getting some interest even earlier, became an increasingly well-diffused trend, particularly among English intellectual aristocrats. Even though this “tradition” continued well into the 19th century, the invasion of Italy by Napoleon’s troops in 1796 meant its fast decline. After a first slow-down because of the Venetian plague in 1630, the Thirty-Years War in Germany (1618-1648), and the plague in Southern Italy in 1656, the peak of interest in taking the Grand Tour—not only by British nobles, but also of all Northern European (or *Oltremontani*) students, scholars, and rich amateurs—is to be situated first, after the Restoration of the Stuarts on the British throne in 1660, but even more so with the inclusion of Southern Italy (mainly Naples and its surroundings) in the tour after the discovery of Ercolano (Herculaneum) in 1731 and of Pompei in 1748.

Several musicians were able to partake in this trend, either through sponsoring of their own patrons and employers, or thanks to the fact that they could actually make a living while on tour by performing concerts of

Antonio Maria Zanetti
(1680–1757),
„Karikatura Margherity
Durastanti, primadony
v Teatro Grimani a první
představitelky Agrippiny“
/ “A caricature of Margherita
Durastanti, prima donna
at the Teatro Grimani
and the original Agrippina,”
ca 1709 – 1712

their own music. In musical terms we can identify three big moments of Grand Tourism: an early period between 1604 and 1630; a new boost from 1660 to 1730; and a strong increase of popularity between 1730 and 1796. **Georg Friedrich Händel's** (1685-1759) visit and stay in Italy between 1703 and 1710 is definitely to be seen as his own musical Grand Tour in order to become acquainted with musical styles of the Italian Peninsula, during which he stayed and worked in Rome, Naples, and eventually Venice, where he met and worked with everyone who counted in the music world then: he worked with Corelli, Pasquini, Lonati, Amadei and others in Rome, with the Scarlattis in Naples, and possibly with Albinoni, Vivaldi, and the Marcellos in Venice.

It was for the opening of Carnival season at the Teatro di San Giovanni Grisostomo, on 26 December 1709, that Händel wrote his second Italian opera *Agrippina*, a work he had concocted with excerpts from previously composed pieces and materials from the great Hamburg composer Reinhard Keiser, as he often did. In those years two famous “dilettanti di musica” were also active in Venice, **Tomaso Albinoni** (1671-1750/51) and **Alessandro Marcello** (1669-1747), both truly gifted composers and instrumentalists but who proudly described themselves as “dilettanti”—meaning that their source of income was not music composing or performing, but their independent wealth, and that they composed full-time and professionally just for the pleasure (or “diletto”) of doing it. Although both Albinoni and Marcello became known in music history for their adoption of stylistic and formal elements (such as the ritornello form) from Bolognese composers Giuseppe Torelli and Francesco Manfredini in their various instrumental concertos, they were also very productive opera composers. **Antonio Vivaldi** (1678-1741), on the other hand was the great rival of the Marcello brothers and was definitely not independently wealthy, since he had to survive by teaching violin at the Ospedale della Pietà, though in terms of musical output he was comparable to Marcello and Albinoni, and as important for his instrumental concertos as he was for his operas.

Domenico Scarlatti (1685-1757), son of Alessandro who had “ruled” over music in Naples for many years, is of course best known for his 555 *Essercizi* for harpsichord, though we often forget that he composed a large number of operas (at least 13), oratorios and serenatas, over 50 chamber cantatas, 15 sacred compositions, and 17 *Sinfonie* for instrumental ensembles of various sorts. After the Scarlattis had moved away from Naples to Rome, Alessandro sent his son Domenico to Venice (through Florence) in 1705, where he often went to hear concerts at the Pietà and undoubtedly met Vivaldi. He also met “il celebre Sassone” (that is, Händel) there in 1707-08, and they quickly became very close friends. Although much confusion still exists about where and when Scarlatti composed his chamber cantatas, we know that most were written during his early years in Rome, and the others—particularly those preserved in Vienna and in London, to

Giuseppe Mochetti (ca 1814 – 1905), „Agrippinina smrt“ / “The Death of Agrippine,” lept podle kresby Bartolomea Pinelliho / etching, after a drawing by Bartolomeo Pinelli, z / from *Istoria Romana*, 1810

which *Fille già pur non parlo* belongs—were written while he was staying in Madrid. Some of these cantatas are known to have been sung by the great castrato Farinelli at the Spanish court.

Also the first version (1749) of **Baldassare Galuppi’s** (1706-1785) opera *Demofonte*—from which the aria *Non curo l’affetto d’un timido amante* is taken—on a famous libretto by Metastasio, was first performed in Madrid. Galuppi, nicknamed “il Buranello” because he was born on the island of Burano in the Venetian Laguna, is also—though more oddly so—better remembered in music history for his galant-style harpsichord sonatas, than for his significant role in the establishment of the operatic genre of the *dramma giocoso*, which Mozart promptly adopted, for example in *Le Nozze di Figaro* and *Don Giovanni*. However, just like Vivaldi and Händel, he also excelled in the typical mid-18th-century *opera seria* genre.

With its program of early 18th-century music by Venetian composers and musicians influenced by Venetians through their European Grand Tour, today’s concert is presented appropriately—both visually and acoustically—in the spectacular Baroque environment of the Troja palace. Completed in 1691 by Jean-Baptiste Mathey (who also built the Buquoy Palace, now the French Embassy) for Wenzel, Count of Sternberg, the project of the Troja Chateau was initiated in 1679 by Italian-Bohemian architect Giovanni Domenico Orsi de Orsini, who also designed the Klementinum and the library of the Strahov monastery.

Marc Vanscheeuwijck

María Espada

María Espada pochází z Méridy a studovala zpěv pod vedením Mariany You Chi, Alfreda Krause a dalších vynikajících učitelů. Vystupovala na řadě prestižních evropských pódii a spolupracovala se soubory a orchestry, jako jsou Royal Concertgebouw Orchestra, Venice Baroque Orchestra, Il Giardino Armonico, Orchestra of the Eighteenth Century, L'Orfeo Barockorchester, I Barocchisti, Les Talens Lyriques, Helsinský barokní orchestr, Komorní filharmonie Nizozemského rozhlasu, Maďarský rozhlasový orchestr, Al Ayre Español, Zefiro a Ricercar Consort. Nahrávala pro společnosti Harmonia Mundi, Glossa, Challenge, Naxos a další.

Z nedávných projektů a plánů do blízké budoucnosti jmenujme například nahrávku (pro Chandos) písňového cyklu *Canto a Sevilla* Joaquína Turiny, s BBC Philharmonic Orchestra pod taktovkou Juanja Meny, koncertní vystoupení na festivalu v Ambronay s Les Talens Lyriques, uvedení Beethovenovy 9. symfonie se Symfonickým orchestrem města Bilbao pod vedením Güntera Neuholda, Brahmsova *Německého requiem* s Lópezem Cobosem a Symfonickým orchestrem A Coruña, inscenací opery *La Atlántida* (jako Královna Isabel) Manuela de Falla se Španělským národním orchestrem a Josepem Pensem, Vivaldiho *Tita Manlia* (v roli Vitellie) se souborem Concerto de' Cavalieri a Marcellem di Lisou, bachovský program s Berlínskými symfoniky a Andreou Marconem a koncertní provedení Vivaldiho opery *La Fida Ninfa* (jako Licori) s Andreou Marconem a orchestrem La Cetra v sále Concertgebouw v Amsterdamu.

María Espada

Born in Mérida, María Espada studied voice with Mariana You Chi and with Alfredo Kraus, among others. She has appeared on many of the most important European stages, collaborating with ensembles and orchestras such as the Royal Concertgebouw Orchestra, Venice Baroque Orchestra, Il Giardino Armonico, the Orchestra of the Eighteenth Century, L'Orfeo Barockorchester, I Barocchisti, Les Talens Lyriques, Helsinki Baroque Orchestra, the Netherlands Radio Chamber Philharmonic, Hungarian Radio Orchestra, Al Ayre Español, Zefiro, and Ricercar Consort. She has recorded for labels such as Harmonia Mundi, Glossa, Challenge, and Naxos.

Some of her recent projects and plans for the near future include a recording for Chandos of Joaquín Turina's cycle *Canto a Sevilla* with the BBC Philharmonic Orchestra conducted by Juanjo Mena, a concert performance at the Ambronay Festival with Les Talens Lyriques, performances of Beethoven's 9th *Symphony* with the Bilbao Symphonic Orchestra under the baton of Günter Neuhold, of Brahms' *German Requiem* with López Cobos and the A Coruña Symphonic Orchestra, a production of Manuel de Falla's *La Atlántida* (as Reina Isabel) with the Spain National Orchestra and Josep Pons, of Vivaldi's *Tito Manlio* (as Vitellia) with the Concerto de' Cavalieri and Marcello di Lisa, a Bach program with the Berliner Symphoniker and Andrea Marcon, and a concert performance of Vivaldi's *La Fida Ninfa* (as Licori) with La Cetra and Andrea Marcon in the Concertgebouw in Amsterdam.

Vespres d'Arnadí

Vespres d'Arnadí založili v roce 2005 Dani Espasa a Pere Saragossa s cílem přistupovat k interpretaci staré hudby se zápalem a neotřelou spontaneitou vycházející z dobových pramenů. V 18. století se hudební produkce konaly většinou večer („vespres“) jako známka luxusu při slavnostních večerech a hostinách pořádaných v sídlech šlechticů a bohatých měšťanů. Jednou z delikates, jež mohly při takových příležitostech být podávány, byl tradiční (a dodnes oblíbený) valencijský dezert „arnadí“ z dýně, mandlí a cukru.

Soubor byl hostem řady prestižních evropských festivalů a koncertních sání. Vespres d'Arnadí spolupracovali s významnými sólisty, jako jsou Núria Rial, Xavier Sabata, Max Emanuel Cencic, Emiliano González-Toro, Marta Infante a Maria Hinojosa. V roce 2009 vydal soubor svoje první CD. Nahrávka, jež vyšla u společnosti Musièpoca, je věnována souboru *Pièces de symphonie* Charlese Desmazuresa a získala řadu nadšených ohlasů a ocenění (např. titul „Muse d'Or“ v červnu 2010). Další nahrávka Vespres d'Arnadí, obsahující duchovní skladby katalánského skladatele 18. století Josepa Miry i Llusa, vyšla v dubnu 2011 a získala v průběhu roku hned několik ocenění „Muse du Mois“. Třetí a nejnovější nahrávka, na níž se podílela sopranistka María Espada, pochází z roku 2015 a je věnována osobnosti pěvkyně Anny Marie Strady del Pò, jež byla múzou G. F. Händela. Vespres d'Arnadí program s úspěchem uvedli také na festivalu Händel-Festspiele v Halle, na festivalu v Cidade de Lugo a v Palau de la Música Catalana v Barceloně.

Jako „Prioritní barokní orchestr“ je soubor Vespres d'Arnadí podporován Ministerstvem kultury Katalánské vlády.

Vespres d'Arnadí

Vespres d'Arnadí was founded in 2005 by Dani Espasa and Pere Saragossa with the aim to offer performances of early music full of emotion, freshness, and spontaneity based on historical sources. In the 18th century, music performances were usually held at night (vespres) as a special treat accompanying opulent dinner parties and banquets held in aristocratic residencies. One of the dishes that could have been served as a special delicacy at such feasts is “arnadí,” a traditional Valencian dessert made of pumpkin, sugar, and almonds, still popular today.

Vespres d'Arnadí has been invited to perform at some of the most prestigious festivals and concert venues in Europe. The ensemble has collaborated with soloists such as Núria Rial, Xavier Sabata, Max Emanuel Cencic, Emiliano González-Toro, Marta Infante, and Maria Hinojosa. In 2009, the ensemble's first CD (for the Musiépoca label) appeared: it is dedicated to Charles Desmazuères' *Pièces de symphonie* and received excellent reviews and awards, including a “Muse d'Or” in June 2010. Vespres d'Arnadí's second CD recording, featuring sacred works by the 18th-century Catalan composer Josep Mir i Llussà, appeared in April 2011 and received several “Muse du Mois” in 2011. The third and latest recording, cut in collaboration with the soprano Maria Espada, was published in 2015 and is dedicated to the legacy of Anna Maria Strada del Pò who was G. F. Haendel's favorite soprano. Vespres d'Arnadí has introduced the program with great success at the Haendel Festival in Halle, the Cidade de Lugo Festival, and the Palau de la Música Catalana in Barcelona.

Vespres d'Arnadí has been elected a Priority Baroque Orchestra and awarded support by The Department for Culture of the Government of Catalonia.

Dani Espasa

Rodák z La Canonji v Tarragoně Dani Espasa je jedním z nejvšestrannějších hudebníků své generace. Vedle studií na konzervatořích v Tarragoně a Barceloně studoval také architekturu. Věnuje se skladbě, kariéře koncertního pianisty a dirigenta. Je producentem a autorem skladeb na řadě alb Lidie Pujol a působí také jako umělecký vedoucí, pianista a akordeonista doprovodné kapely zpěvačky Marie del Mar Bonet. Dani Espasa je uměleckým ředitelem souboru současné hudby BCN216, s nímž poprvé uvedl a nahrál skladby Joana Alberta Amargóse. Od roku 2003 zastává místo pianisty a cembalisty Symfonického orchestru města Barcelony a národního katalánského orchestru (OBC).

Po absolutoriu na Escola Superior de Música de Catalunya v Barceloně, kde studoval hru na cembalo a interpretaci generálbasu u Béatrice Martin, se zúčastnil mistrovských kurzů Pierra Hantaïe a Oliviera Beaumonta a kurzů komorní hudby Jordiho Savalla, Pedra Memelsdorffa, J. P. Canihaca a Manfreda Kraemera. Je uznávaným interpretem barokní, renesanční a středověké hudby a spolupracoval například se soubory Acadèmia 1750, Mala Punica, Hespèrion XXI, La Hispanoflamanca, Les Sacqueboutiers a La Caravaggia. Vystupoval na prestižních hudebních festivalech a pódiiích v Evropě, Severní Americe a Asii. Od roku 2005 je uměleckým vedoucím Vespres d'Arnadí.

Dani Espasa

One of the most versatile musicians of his generation, Dani Espasa (born in La Canonja, Tarragona) studied piano at the Conservatories of Tarragona and Barcelona, while also studying architecture at the university. He follows a career as a composer, pianist and conductor. In addition to having produced and composed music for many of Lidia Pujol's albums, he is the musical director, pianist and accordion player for the singer Maria del Mar Bonet. Dani Espasa is the artistic director of the BCN216 contemporary music ensemble and he has premiered and recorded piano pieces by Joan Albert Amargós. Since 2003, he has collaborated as pianist and harpsichordist with the Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC).

After finishing his harpsichord and basso continuo studies with Béatrice Martin at the Escola Superior de Música de Catalunya, he participated in master classes of Pierre Hantaï, and Olivier Beaumont, and took chamber music courses with Jordi Savall, Pedro Memelsdorff, Jean-Pierre Canihac, and Manfredo Kraemer. Consequently, he began to focus more closely on Baroque, Renaissance and medieval repertoires, working with Acadèmia 1750, Mala Punica, Hespèrion XXI, La Hispanoflamanca, Les Sacqueboutiers, and La Caravaggia. He has performed at prestigious music festivals and concert halls in Europe, North America, and Asia. Since 2005 he has been the artistic director of *Vespres d'Arnadí*.

Pere Saragossa

Pere Saragossa pochází z obce Vila Joiosa v provincii Alicante. Hru na hoboj studoval na konzervatoři v Alicante a v Barceloně. Už jako jednadvacetiletý se stal druhým sólovým hobojistou v Orquestra Simfònica del Vallès. V roce 1999 se začal věnovat staré hudbě a historickým nástrojům a studoval barokní hoboj u Xaviera Blanche a Paula Dombrechta. V roce 2005 absolvoval na Escola Superior de Música de Catalunya v Barceloně, kde byl jeho učitelem Alfredo Bernardini. Pere Saragossa pravidelně vystupuje s řadou špičkových souborů a orchestrů, jako jsou například Accademia Bizantina, Stockholm Barockorkester, Le Concert des Nations, Zefiro Ensemble a Balthasar Neumann Ensemble, a ve významných koncertních sálách a na festivalech po celé Evropě. Podílel se na několika nahrávacích projektech, jako například na CD nahrávce Vivaldiho opery *Tito Manlio* pro nahrávací společnost Naïve se souborem Accademia Bizantina pod taktovkou Ottavia Dantona. V roce 2005 spolu s Danim Espasou založil soubor *Vespres d'Arnadí*, v roce 2006 pak agenturu Musièpoca, která od roku 2009 funguje také jako nahrávací společnost v oblasti staré hudby.

Pere Saragossa

Born in Vila Joiosa (Alicante), Pere Saragossa studied oboe at the Conservatories of Alicante, Valencia, and Barcelona where he obtained his degree in oboe. At the age of twenty-one he became assistant solo oboe of the Orquestra Simfònica del Vallès. In 1999 he started exploring historical hoboos, studying with Xavier Blanch and Paul Dombrecht. In 2005 he obtained his degree from the Escola Superior de Música de Catalunya in Barcelona where his teacher had been Alfredo Bernardini. Pere Saragossa has been invited to perform with a number of prestigious ensembles and orchestras, such as Accademia Bizantina, Stockholm Barockorkester, Le Concert des Nations, Zefiro Ensemble, and Balthasar Neumann Ensemble, in prestigious concert halls and festivals across Europe. He has participated in several recording projects, including a CD recording for Naïve of Vivaldi's *Tito Manlio* with the Accademia Bizantina conducted by Ottavio Dantone. In 2005 he co-founded with Dani Espasa *Vespres d'Arnadí* and in 2006 he established Musiépoca, an agency and (as of 2009) a record label specializing in early music.

Farran Sylvan James

Farran Sylvan James pochází z Kanadského Vancouveru. Na housle začala hrát jako tříletá a zájem o hudbu ji později zavedl na McGill University do Montrealu, Státní univerzitu v New Yorku a Julliard School tamtéž, kde byli jejími učiteli Joel Smirnoff a Joyce Robbins.

Ještě za studií vystupovala s řadou prestižních amerických souborů, jako jsou Metamorphosen Chamber Ensemble (Harvard), Les Violons du Roy (Quebec) a Montreal Chamber Orchestra, s nimiž pořídila řadu nahrávek a účastnila se koncertních turné. Od roku 1999, kdy přesídlila do Evropy, vystupovala v celé řadě prestižních koncertních sálů (např. Berlínská filharmonie, Théâtre des Champs-Élysées v Paříži a Concertgebouw v Amsterdamu) a jako sólistka a koncertní mistr spolupracovala s řadou uznávaných souborů, jako jsou Bach Consort Wien, Al Ayre Español či *Vespres d'Arnadí*, a uznávaných dirigentů, z nichž jmenujme alespoň Jordi Savalla, Ottavia Dantona, Monicu Hugget, Skipa Sempého nebo Alfreda Berdiniho.

Nahrávala pro Sony, Harmonia Mundi, Challenge, Ambroisie, Naïve a Arsis, přičemž k nejnovějším nahrávkám patří CD s názvem „Anna Maria Strada“ z roku 2015 pro společnost Musiépoca, jež vzniklo ve spolupráci s Mariou Espadou a *Vespres d'Arnadí*.

Vedle kariéry barokní a klasické houslistky se dlouhodobě věnuje také improvizaci a spolupracuje na experimentálních projektech s tanečnicí, výtvarnicí a hudebníky z oblasti jazzu a world music. Farran Sylvan hraje na housle Johannese Cuyperse z roku 1790.

Farran Sylvan James

Farran Sylvan James began to study violin at the age of three in Vancouver, Canada. Her passion for music then took her to Montréal (McGill University), and to the State University of New York and the Juilliard School of Music where she studied with Joel Smirnoff and Joyce Robbins. While still a student she performed with various groups, including Metamorphosen Chamber Ensemble (Harvard), Les Violons du Roy (Québec), and Montréal Chamber Orchestra with whom she recorded and toured extensively.

Since her move to Europe in 1999, she has appeared in the Berlin Philharmonic, Théâtre des Champs-Élysées in Paris, the Concertgebouw in Amsterdam and in a number of other prestigious concert halls, and she has collaborated as a soloists and concertmaster with various established early music groups such as Bach Consort Wein, Ayre Español, or Vespres d'Arnadí, and illustrious conductors such as Jordi Savall, Ottavio Dantone, Monica Huggett, Skip Sempé, and Alfredo Bernardini. She has recorded for Sony, Harmonia Mundi, Challenge, Ambroisie, Naïve, and Arsis. One of her latest recording is the CD "Anna Maria Strada" with María Espada and Vespres d'Arnadí, released in 2015 for the Musiépoca label.

In addition to her career as a Baroque and classical violinist, she has been drawn for many years to improvise on the violin, collaborating in experimental projects with dancers, painters and jazz and world musicians. Farran Sylvan plays a Johannes Cuypers violin built in 1790.